

רע"פ 5643/16 - חמדאן ג' האד נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 5643/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
חמדאן ג' האד

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים מיום 16.6.2016 בעפ"ת
23936-04-16 שניתן על ידי כבוד השופט א' דורות

עו"ד מאליק מנצור

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' דורות) בעפ"ת 23936-04-16 מיום 16.6.2016, במסגרתו התקבל ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (השופט נ' מהנא) בתת"ע 3781-04-16 ותת"ע 7252-10-14 מיום 1.3.2016.

2. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו, בשתי עבירות של נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 - האחת, בשל סירובו לתת דגימה של אויר נשוף לפי דרישת שוטר; והשנייה, במועד מאוחר יותר, בשל מציאת אלכוהול בריכוז של 355 מיקרוגרם בדוגמת האוויר הנשוף שלו (להלן בהתאמה: העבירה הראשונה והעבירה השנייה). בגין עבירות אלה, בית המשפט לתעבורה גזר על המבקש עונש פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 38 חודשים; 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת סמים או אלכוהול ונהיגה בפסילת רישיון או נהיגה ללא רישיון בתוקף;

וקנס בסך 2,000 ש"ח.

3. המשיבה ערערה על קולת העונש לבית המשפט המחוזי, אשר קיבל את הערעור והשית על המבקש עונש של 45 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בנוסף לעונשים שהטיל עליו בית המשפט לתעבורה. בפסק דינו, בית המשפט המחוזי עמד על נסיבותיו האישיות של המבקש כמו גם על יתר נסיבות המקרה, ומצא כי מתקיימת בעניינו של המבקש חומרה נוספת, בשל כך שהורשע בשתי עבירות של נהיגה בשכרות - כאשר את העבירה השנייה עבר לאחר שכבר הוגש נגדו כתב האישום בגין העבירה הראשונה. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי קבע כי בנסיבות המקרה דנן "יש בהימנעות מגזירת עונש מאסר בעבודות שירות, משום סטייה קיצונית לקולא, המצדיקה התערבות בגזר הדין".

4. בבקשה שלפניי, המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי שגה עת התערב בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה, באופן המצדיק את קבלת בקשתו. לשיטתו, מאחר ולא נפלה כל טעות מהותית בגזר הדין, ולא היתה כל חריגה קיצונית מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות - לא היה כל מקום להתערבותה של ערכאת הערעור בעונשו. יתרה מכך, לדידו של המבקש, אף העונש המקורי שהושת עליו החמיר עמו יתר על המידה, שכן, לשיטתו, בית המשפט לתעבורה לא העניק מספיק משקל למכלול נסיבותיו האישיות, וכן לא ניכר מעונש פסילת הרישיון שהטיל עליו את שלושת החודשים שבהם היה פסול פסילה מנהלית. משכך, המבקש סבור כי מקל וחומר לא היה מקום להחמרה נוספת בעונשו.

5. לאחר שעיינתי בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה, בפסק דינו של בית המשפט המחוזי ובבקשתו של המבקש, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). נחה דעתי כי חרף טענותיו של המבקש, הבקשה שלפניי אינה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית או שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים את קבלתה. ודוק, עניינה של הבקשה הוא בעניינו הפרטני של המבקש, ובניגוד לעמדתו, סבורני כי העונש שהשיתה עליו ערכאת הערעור הוא ראוי, ומאזן היטב בין מכלול נסיבות העניין. עוד יוער בעניין זה, כי הלכה היא שטענות הנוגעות לחומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו: רע"פ 4559/16 נוסיראת נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.6.2016); רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.5.2015)) - ולא מצאתי כי המקרה הנוכחי נמנה על אותם מקרים. אשר על כן, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתן היום, כ"ט בתמוז התשע"ו (4.8.2016).

ש ו פ ט